

[Niels Helveg Petersen.]

ved at de allerede vedtagne afgiftsforhøjelser jo indgår med fuld vægt i det kommende finansår, mens de i dette finansår kun indgår med 330 mill. kr. Vi skønner, at dette kasseoverskud er nødvendigt. Vi skønner, at det er nødvendigt at tage et vidtgående hensyn til behovet for at styrke betalingsbalancen og valutastillingen. Jeg synes, at det forår, der er gået, har belært os om, at tiden ikke er til økonomisk letsindigt at se bort fra disse hensyn; det er ikke korrekt, hverken af hensyn til vor konkurrenceevne eller af hensyn til betalingsbalancen. Danmark kan ikke tillade sig at give los for inflationen eller for det private forbrug. I hvert fald kan de partier, der har ansvaret for den økonomiske politik, ikke. Og det ville jo blive resultatet, hvis vi fulgte det socialdemokratiske forslag om 82 pct.: en stærk forøgelse af det private forbrug med de deraf følgende farer for konkurrenceevne og betalingsbalance.

Dette males jo nu i meget stærke farver specielt fra oppositionens side. Hr. Thomas Nielsen har malet det så dystert som nogen; hr. Grünbaum har gjort det i dag; og lidt vil hr. Ømann følge efter, og det er vel kun forvarslar om, hvad der kan vente os i sommerens og efterårets løb. Det forekommer mig, at socialdemokratiet og SF tilsammen forsøger med et meget rask håndgreb at udslutte skatteminderne fra tidligere tider og fremstå som de partier, der kunne skaffe befolkningen vældige skattelettelser, som i hvert fald befolkningen intet indtryk havde af at disse partier kunne skaffe, da de virkelig selv havde ansvaret.

Men inden disse farver bliver for dystre, vil jeg godt pege på, at de skøn, der ligger til grund for fastsættelsen af en udskrivningsprocent på 95, bygger på, at der i 1970 bliver plads for en udvidelse af det private forbrug på 2 pct. i faste priser, svarende vel til 5-6 pct.s forøgelse af de penge, der står til rådighed for privat forbrugsudvidelse, svarende vel til 5-6 pct.s forøgelse af de disponible indkomster. Der er altså ikke tale om nedskæring af befolkningens forbrug; der er tale om en fortsat stigning. Derimod er der tale om, at man forsøger at begrænse denne stigning noget for ikke at risikere uheldige økonomiske følger. Så vidt jeg kan se, er der ikke nogen mulighed for en kraftig forøgelse

af det private forbrug i 1970 ud over disse 2 pct. i faste priser, hvis man ikke enten vil skære ned på de private investeringer eller de offentlige investeringer eller tillade en kraftig inflation. Jeg ser ikke, hvorledes man både kan få en kraftig forøgelse af det private forbrug, en forøgelse af de offentlige investeringer og af de private investeringer. Jeg ved ikke, hvorfor de sammenhænge, der er mellem disse ting, pludselig skulle være ophævet siden februar 1968.

Der kunne være noget meningsfuldt i alt dette, hvis socialdemokratiet og SF var efter regeringspartierne med pisker for at få os til at holde igen med de offentlige udgifter. Jeg har ikke haft lyst til eller kræfter til hele foråret igennem at følge med i, hvad oppositionspartierne har foreslået af udgiftkrævende foranstaltninger. Jeg har kun fulgt med i en enkelt uge, den sidste uge, og kan her nævne, at der inden for den sidste uge af oppositionspartierne er stillet forslag om udgiftsforøgelser til den offentlige sygeforsikring på ca. 300 mill. kr., til ungdommens uddannelsesfond på 150 mill. kr., til soldaterløn, så vidt jeg kan se, på netto 200 mill. kr., til en folkepensionsforhøjelse på 30 mill. kr. — i alt 680 mill. kr. på en uge — hvortil kommer de 25.000 kr. ekstra, som var foreslået i forbindelse med museumslovforslagene til formiddag, og som vi skal have med for fuldstændighedens skyld. Jeg har ikke her medregnet de øgede udgifter, der ville følge af 5.000 boliger ekstra i det rentesikrede byggeri, og jeg har altså heller ikke regnet med den lange kæde af udgiftkrævende forslag, som er stillet i forårets løb.

På denne baggrund forekommer det mig fantastisk, at socialdemokratiet nu tør foreslå et sted mellem 1,7 og 1,8 milliarder kr. i skattenedsættelse, foruden at socialdemokratiet for kort tid siden stemte imod 570 mill. kr. i øgede statsindtægter, i alt i løbet af et ganske kort spand af tid mindre statsindtægter på vel op imod 2½ milliard kr. Det er da så stærkt, at det er til at tage og føle på.

På denne baggrund tager jeg ikke i betænkning at karakterisere det ændringsforslag, som her er stillet af socialdemokratiet og SF, som vel det mest besynderlige oppositionsforslag, socialdemokratiet nogen sinde har stillet. Det føjer sig på en måde meget godt til den skattelinje, Ekstrabladet